

ГУЦУЛЬСЬКО-ПОКУТСЬКІ ЛЕКСИЧНІ ПАРАЛЕЛІ (НА МАТЕРІАЛІ ПРИКМЕТНИКОВОЇ ЛЕКСИКИ ГОВІРКИ СЕЛА ПАРИЩЕ НАДВІРНЯНСЬКОГО РАЙОНУ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ)

У статті описано значення діалектної прикметникової лексики, яка вживається паралельно і в говірці покутського села Парище, і в сусідньому гуцульському говорі; проаналізовано її кількісні показники, специфіку лексико-семантичної структури, зв'язки зі спільнокореневими діалектизмами.

Ключові слова: діалектизм, діалектна прикметникова лексика, говірка, покутський говір, гуцульський говір, Парище.

Проблема діалектного порубіжжя, зокрема розмежування та взаємовпливи гуцульського й покутського говорів у межах південно-західного наріччя, неодноразово ставала об'єктом мовознавчого аналізу.

На думку багатьох учених, зокрема й лінгвістів, саме гуцульсько-покутське розмежування є найбільш дискусійним. Межу гуцульських і покутських говірок віддавна окреслювали по-різному, немає одностайності й зараз. У своїй розвідці ми тільки торкнемося цієї проблеми, оскільки її детально розкриває у своїх статтях діалектолог М. Бігусяк [1; 2], принагідно розглядає мовознавець К. Герман [5]. Цікавими для нас у контексті нашого дослідження є думки тих дослідників, які межу між покутськими і гуцульськими говірками визначають "... на північний схід від умовної лінії Надвірна – Косів – Кути до р. Дністер, тобто у південно-східній районах Станіславської області" (Ф. Жилко) [9, 120] або зазначають: "На сході і північному сході межа між гуцульськими і покутськими говірками дуже нерівна, з частим глибоким взаємовклинюванням. Її намічено за населеними пунктами Надвірна – Верхній Майдан – Коломия – Рожнів" (Б. Кобилянський) [11, 135]. Село Парище, говірка якого стала базою нашого дослідження, розташоване на відстані 14 км від м. Надвірна та 4 км від

с. Верхній Майдан у північно-східному напрямку, тобто недалеко від лінії гуцульсько-покутського розмежування. Хоча мешканці с. Парище етнографічно не вважають себе гуцулами, про що свідчить також їхнє етнічне народне вбрання, особливості побуту, архітектури, у говірці цього покутського села простежується порівняно багато рис, спільних із гуцульським говором.

Актуальність нашої розвідки підтверджує також увага інших мовознавців до цієї проблематики, зокрема Л. Кисляк [10, 229-232], М. Ковальчука [12, 37-41], В. Грещука [8, 21-26], Л. Білінської [3, 27-29].

Мета статті – на матеріалі прикметникової лексики с. Парище Надвірнянського району Івано-Франківської області описати покутсько-гуцульські лексичні паралелі, зокрема проаналізувати лексико-семантичні особливості прикметників-діалектизмів, їхню кількісну характеристику та зв'язки зі спільнокореновими діалектизмами.

Новизна роботи полягає в тому, що, з одного боку, говірка зазначеного села ще не була предметом мовознавчого аналізу, а з іншого – науковці переважно аналізують іменникову діалектну лексику.

Матеріалом дослідження, окрім записів, зроблених авторкою статті, яка є уродженкою покутського с. Парище, послужили лексикографічні праці, що фіксують гуцульські говірки: “Гуцульські говірки. Короткий словник” [6], “Словничок гуцульських говірок Верховинського району Івано-Франківської області” [13], “Гуцульські світи. Лексикон” [7]. Порівнюючи гуцульські діалектизми та говіркову лексику с. Парище, ми виявили 108 прикметників, поданих у словниках гуцульських говірок, які паралельно вживаються в діалектному мовленні аналізованого покутського села.

Таких ад'єктивів насправді є більше, але словники їх не завжди фіксують. Так, не подано в лексикографічних працях разом із діалектизмом *нанашка* ‘1. хрещена мати; 2. те саме, що вуйна 2’ похідного присвійного прикметника *нанащин*, хоча останній (як і інші посесиви) цілком можливий у діалектному мовленні аналогічно до ад'єктива *тетин*, мотивованого іменником *тета*. Подібно, якщо словники подають діалектизм *нивиддана* ‘незаміжня’ зі

словотвірним значенням заперечення ознаки, то в діалектному мовленні закономірно має вживатися й твірне слово *виддана* ‘заміжня’.

Аналіз лексико-семантичної структури прикметників виявив, що їхня переважна більшість (101) функціонує з однаковим значенням і в гуцульських говірках, і в говірці с. Парище.

Серед них більшість становлять якісні прикметники, які характеризуються як однозначною, так і багатозначною лексико-семантичною структурою. Більшість значень полісемантичних лексем є якісними. Однак трапляються й такі багатозначні прикметники, у яких якісне значення є переносним, а в першому значенні вони належать до відносних прикметників. Напр.: *келавий* ‘1. той, хто має грижу; 2. ірон. неповороткий, повільний’, *трав’єний* ‘1. трав’яний, трав’янистий; 2. ясно-зелений (про колір)’, *цегловий* ‘1. зроблений з цегли; 2. який нагадує цеглу (про колір)’. Як бачимо, якісні значення в них метафорично вказують на зовнішні ознаки людини або колір. Семантику кольору властива й деяким іншим діалектизмам: *красий* ‘1. строкатий; 2. рябий (про тварин)’, *сивий* ‘сірий’.

Щодо лексико-семантичної характеристики інших якісних прикметників, то зазвичай вони вказують на внутрішні та зовнішні якості людини (рідше тварини, предмета). Напр.: *благий* ‘лагідний, спокійний’, *буйний* ‘який сильно проявляється у своїх якостях; завзятий (про людину)’, *газдовитий* ‘господарний’, *газдівський* ‘господарський’, *гілеватий* ‘огрядний, череватий’, *дбалий* ‘дбайливий’, *жідний* ‘1. жадібний; 2. спраглий (чогось)’, *затятий* ‘упертий’, *збиточний* ‘той, хто робить збитки’, *зціплий* ‘1. млявий; 2. худий’, *кашерний* ‘1. вибагливий до їжі; 2. добірний’, *контетний* ‘задоволений’, *криволабий* ‘кривоногий, кривий’, *лабятий* ‘1. про людину з великими (довгими) ногами; 2. лапятий (про сніг)’, *лакомий* ‘ласий’, *лецтий* ‘лайл. 1. неслухняний; 2. найгірший, останній; *лецта година* – остання година; пор. нім. *letzt*’, *лицятий* ‘повнощокий’, *лутавий* ‘1. неслухняний; 2. непривітний; злий; 3. незграбний’, *людіний* ‘ввічливий’, *люксичний* ‘люксусовий’, *люцкий* ‘1. людський; людяний; 2. те саме, що людіний’, *маціпіцький*, *мацьопкий* ‘малесенький, маленький’, *менчий* ‘менший’, *мерзенний* ‘прикрій; недобрий’,

моцеленний ‘дуже сильний’, *моцний* ‘міцний, сильний’, *наглий* ‘1. невідкладний, спішний; 2. нахабний, грубий’, *найпуциий* ‘найгірший’, *остатний* ‘1. неслухняний; 2. найгірший, останній’, *охітний* ‘охочий’, *пинявий* (*пинівий*), *пенявий* ‘повільний’, *пискатий* ‘пащекуватий, язикатий, гострий на язик’, *поганий* ‘недобрий, злий’, *пулькатий* ‘вирячкувати; витрішкуватий’, *пустий* ‘1. лінивий, ледачий; 2. поганий, недобрий’, *саракий* ‘бідолашний, нещасливий’, *теньгий* ‘1. дебелий, огрядний; сильний; 2. грубий (про деревину); пор. пол. *tegi*’, *трудний* ‘утоплений; виснажений працею’, *урікливий* ‘той, хто може вректи’, *цуравий* ‘обдертий’, *ціпкий* ‘міцний, цупкий’, *чесний* ‘шанований, поважний’, *череватий* ‘зневажл. товстий, череватий’, *шкаредний* ‘поганий, гидкий; пор. пол. *szkaradny*’, *штрамацький* ‘акуратний, чепурний’, *шутий* ‘1. безрогий або з малими рогами; 2. вівця або коза зі зламаним рогом’. Деякі лексеми уживаються з негативними стилістичними відтінками лайливості, зневажливості, що й не дивно, адже сферою використання діалектизмів є усне розмовне мовлення, яке характеризується експресією, виражає емоції та почуття мовців.

Невелика група прикметників передає стан людини або тварини: *груба* ‘вагітна’, *ківна* ‘тільна (про корову)’, *нивиддана* ‘незаміжня’, *хорий* ‘хворий’.

На ті чи ті особливості предметів, явищ указують ад’єктиви *голий* ‘1. пісний (про страву); 2. позбавлений рослинності (про землю)’, *гудзуватий* ‘1. вузлуватий; 2. сукуватий’, *квасний* ‘1. кислий; 2. квашений’, *конаристий* ‘гіллястий’, *плиткий* ‘мілкий, неглибокий’, *рапавий* ‘шорсткий, шерехатий’, *слотавий* ‘дощовий, сльотавий’.

Деякі прикметники позначають ознаки, які можуть бути властиві як істотам, так і неістотам: *ружний* ‘різний’, *таний* ‘дешевий’, *перетпоследний* ‘передостанній’, *раний* ‘1. ранішній, 2. ранній’, *спосібний* ‘1. здібний; 2. зручний; 3. здатний (на що, до чого)’, *острий* ‘1. гострий; 2. різкий, нестриманий (про людину)’, *студений* ‘холодний’, *файний* ‘гарний; добрий; пор. нім. *fein*’.

Серед діалектних ад’єктивів, що вживаються з однаковим значенням у мовленні жителів с. Парище і в гуцульських говірках, є чимало відносних

прикметників. Щодо їх семантичних різновидів, то, напр., лексеми *блеховий* ‘бляшаний’, *лінний* ‘ляний’, *трав’єний* (у 1 знач.), *бібків* (*бібковий*) *листок* ‘лаврове листя’, *скоруховий* ‘горобиний’, *трепетовий* ‘осиковий’, *юхтовий* ‘зроблений з юхти’, *яфиновий* ‘чорничний’, *цегловий* (у 1 знач.), *череп’єний* ‘глиняний’, *шіліновий* ‘виготовлений із тонкої вовняної тканини’ вказують на відношення до матеріалу, *первий* ‘двоюрідний’ (*первий брат* – двоюрідний брат; *перва сестра* – двоюрідна сестра), *фамілійний* ‘родовий, родинний’ – на родинні відношення, *майовий* ‘травневий’, *нинішній* ‘сьогоднішній’, *снічний* ‘який є з учорашнього вечора’ (*снічне молоко*) – на часові відношення, *поливаний понеділок*, *провідний* ‘церк. пов’язаний із першим тижнем після Великодня; *провідна неділя*’, *родимий* ‘вроджений’, *мусовий* ‘1. примусовий; 2. обов’язковий’ – на зв’язок із певними діями (зокрема ритуальними), *руській* ‘1. заст. руський; український; 2. російський; 3. радянський’, *хатний* ‘1. домашній; 2. той, хто належить до родини, живе в одному домі’, *сторонцкый* ‘нетутешній, чужий’ – на походження.

Прикметників із присвійним значенням, які повністю тотожні за семантикою в аналізованій покутській говірці і в гуцульському говорі, виявлено лише два (*когутічий* ‘півнячий’, *тетин* ‘тітчин’), хоча насправді, як ми вже зазначали, таких діалектизмів є набагато більше, проте вони не завжди фіксуються лексикографічними працями.

У мовленні жителів с. Парище трапляється невелике число прикметників (3 лексеми), які вживаються лише в одному значенні, тоді як у гуцульському говорі вони є багатозначними. Так, діалектизми *капарний* ‘1. незграбний, неохайний; 2. нужденний’, *робітний* ‘1. працьовитий (про людину); 2. робочий (день, тиждень)’ у покутській говірці функціонують лише в першому значенні, а *задушний* ‘1. померлий; 2. поминальний’ – у другому лексико-семантичному варіанті (напр., у словосполучі *задушні дні*). Ці приклади підтверджують, що в окремих випадках прикметникова лексика в гуцульському говорі демонструє багатшу лексико-семантичну структуру.

Своєрідність аналізованої говірки представляють і прикметникові діалектизми (4 лексеми), які в гуцульському мовленні мають інше значення.

Пор.: *лівкий* ‘нетугий’ – гуц. ‘гладкий, м’який’, *прикрий* ‘поганий, злий, недобрий’ – гуц. ‘стрімкий’, *шіковний* ‘акуратний’ – гуц. ‘спритний’, *слутий* ‘неповороткий’ – гуц. ‘каліка’.

В окремих випадках аналізовані прикметники розрізняються не лише значенням, але й наголосом, пор.: *яфиновий* (гуц.) і *яфиновий* (покут.), *шуткова неділя* ‘церк. Вербна (Квітна) неділя’ (гуц.) – *шуткова неділя* (покут.).

Прикметники-діалектизми перебувають у системних відношеннях, передовсім синонімічних, напр.: *лециий, остатний, пустий; людіний, люцкиий; шпарівлиий, шпаровитий; мацініцький, мацьонкий; моцний, моцеленний; газдовитий, газдівський, дбалий; лутавий, слутий* (у значенні ‘незграбний’). Порівняно невелике число прикметникових діалектизмів-синонімів зумовлене тим, що в мовленні покутян діалектні прикметники синонімізуються з літературними формами.

Діалектні прикметники функціонують і як елементи стійких словосполучень, напр.: *лецта година настала, пустий від світа*. На жаль, діалектні словники не завжди їх фіксують. Деякі відносні прикметники представлені лише в складі лексикалізованих сполук: *Провідна неділя, Шуткова неділя, кольоньца вода*.

Засвідчені прикметникові діалектизми переважно належать до питомої лексики, але трапляються й окремі запозичення, здебільшого з німецької (*лециий, файний, шпарівлиий*) або польської (*теньгий, шкаредний*) мов.

Зазвичай, окрім аналізованих діалектизмів-прикметників, у діалектному мовленні функціонують ще й інші спільнокореневі лексеми, що підтверджує їх глибоке вкорінення, напр.: *блеховий* і *блеха* ‘1. листове або дахове залізо; 2. лист для випікання виробів з тіста; 3. частина плуга’; *яфиновий* – *яфини* ‘перев. мн, бот. чорниці’, *яфинник* ‘зб. зарості чорниць; місце, де ростуть чорниці’; *газдовитий, газдівський* – *газда* ‘1. господар; добрий господар; 2. порядна, чесна людина, господар дому, голова родини; 3. чоловік’, *газдині* ‘1. господиня; 2. порядна, чесна жінка; 3. дружина’, *газдинька* ‘пестл. до газдині’, *газдувати* ‘господарювати’, *газдівство* ‘господарство; селянська садиба – хата разом із господарськими будівлями та городом’; *капарний* – *капарник* ‘поганий,

недбалий робітник', *капарниці* 'погана, недбала робітниця', *капарство* '1. безладдя; неохайність; 2. нужда', *капарити* 'зневажл. недбало виконати роботу; виконувати одноманітну роботу', *капарно* 'присл. погано, неохайно, недбало, брудно'; *квасний* – *квас* '1. напій з вівсяного хліба або мочених яблук; 2. щавель кислий; щавель кінський', *кєлавий* – *кєли* 'тільки мн. мед. грижа', *кєлавец* '1. той, хто має грижу; 2. ірон. неповороткий, повільний'; *когутічий* – *когут* 'півень', *когутик* 'змени. до когут'; *конаристий* – *конарь* 'груба гілка листяного дерева'; *красий* – *красуле* '1. красуня; 2. ряба або червоної масті корова'; *лабатий, криволабий* – *лаба* '1. зневажл. нога людини; 2. нога тварини; 3. ніжка стола, стільця'; *лакомий* – *лакомити* 'приваблювати', *лакомо* 'ласо'; *лівкий* – *лівко* 'присл. вільно, легко'; *люксичний* – *люксично* 'присл. люксово; прекрасно'; *майовий* – *маїти* 'прикрашати хату зеленню на Зелені свята', *май* '1. зелені гілки, якими прикрашають хату на Зелені свята, клечання; 2. травень'; *мерзенний* – *мерза* '1. мерзотник; 2. неприємність'; *моцний, моцеленний* – *моцар* 'силач', *моцно* 'присл. міцно; сильно', *моцуватисі* '1. міряться силою; 2. кріпитися'; *мусовий* – *мус* '1. примус; 2. нагальна потреба', *мусово* 'присл. 1. примусово; 2. обов'язково'; *острий* – *остро* 'присл. 1. гостро; 2. дошкульно; 3. дзвінко'; *охітний* – *охітно* 'присл. 1. охоче; 2. добровільно'; *пенівий* – *пеніво* 'присл. повільно'; *пискатий* – *пискувати* 'грубіянити, сперечатися, пащекувати'; *пустий* – *пустєк* 'ледар', *пусто, пусто-дурно* 'присл. даремно'; *саракий* – *сарака, сарачі* 'бідолаха; сирота'; *сивий* – *сивулі* '1. худоба сірої масті; 2. зневажл. рідк. немолода дівчина або жінка', *сиво* 'присл. сіро'; *скоруховий* – *скорух* 'горобина'; *слотавий* – *слота* 'дощова погода, сльота', *слотити* 'дощити'; *студений* – *студінь* 'холоднеча, холод', *студено* 'присл. зимно'; *таній* – *таніти* 'дешевіти', *тано* 'присл. дешево, недорого'; *тетин* – *тета* '1. тітка (сестра батька або матері); 2. те саме, що вуйна 2'; *трепетовий* – *трепета* 'осика'; *файний* – *файно* 'присл. гарно; добре'; *фамілійний* – *фамілія* '1. родина, рідня; 2. прізвище; пор. нім. familie'; *хорий* – *хорувати* 'хворіти'; *ціпкий* – *ціпко* 'присл. міцно'; *череп'єний* – *череп'є* 'зб. 1. глиняний посуд; 2. увесь неметалевий посуд'; *шкарєдний* – *шкарєдно* 'присл. незграбно, погано; гидко'; *штрамацький* – *штрамак* 'охайна, акуратна людина; чепурун; пор. нім. stramm', *штрамацко*

‘*присл.* акуратно; бадьоро’, *штрамувати(сі)* ‘чепурити(ся); гарно одягати(ся)’; *шуткова (неділя)* – *шутка* ‘1. котики на вербі; 2. в’язанка вербових гілок, які святять у Вербну неділю’; *юхтовий* – *юхт* ‘особливо оброблений сорт шкіри, юхта’.

Аналізовані ад’єктиви перебувають зі спорідненими словами в типових словотвірних мотиваційних відношеннях, зокрема зчаста самі є відіменниковими похідними (напр.: *блеховий, яфиновий, фімільний*) або стають твірними для іменників (як-от: *капарник, пустек, сивуля*) та прислівників (напр.: *капарно, тано, файно*).

Аналіз словотвірної структури деяких ад’єктивів є підставою і для інших міркувань. Так, у говірці с. Парище хоча й не виявлено прикметника *здалий* ‘здатний, спроможний щось зробити’, але натомість засвідчено похідний зі значенням заперечення ознаки *нездалий*. Тому, імовірно, такий ад’єктив колись існував у говірці покутського села. На нашу думку, такі приклади, з одного боку, підтверджують тісний зв’язок покутської говірки з гуцульськими, а з іншого – те, що гуцульський говір зберіг більше архаїчних рис, ніж покутський. Правда, для остаточних висновків необхідно обстежити більше число покутських говірок.

Таким чином, дослідження прикметникової діалектної лексики дозволяє нам зробити висновок про те, що говірка покутського с. Парище тісно пов’язана з гуцульським говором і тому належить до перехідних покутсько-гуцульських. Це підтверджує порівняно велике число ад’єктивів, які паралельно вживаються в діалектному мовленні гуцулів. Абсолютна більшість аналізованих прикметників (93, 5 %) у говірці села зберігає такий самий обсяг лексико-семантичної структури, який фіксують словники гуцульських говірок. Дві інші групи ад’єктивів: діалектизми, які в говірці села мають менше число значень (2, 8 %), та діалектизми, які розрізняються семантикою (3, 7 %), – є нечисленними. Словотвірні та синонімічні зв’язки діалектних прикметників, а також їхнє активне функціонування у мовленні жителів села засвідчують, що вони вживаються не випадково, а є глибоко закоріненими в говірковому мовленні.

Окрім прикметників, заслуговують на детальний аналіз у запропонованому ключі дієслівні та іменникові діалектизми в говірці с. Парище Надвірнянського району Івано-Франківської області. Перспективи дослідження вбачаємо також у вивченні інших перехідних покутсько-гуцульських говірок, що дозволить виразніше окреслити межі між говорами, простежити поширення тих чи тих діалектних явищ у суміжних говірках.

Література

1. Бігусяк М. В. До питання гуцульсько-покутського діалектного порубіжжя на теренах Івано-Франківщини / Михайло Бігусяк // Вісник Прикарпатського університету. Філологія (мовознавство). – Вип. XIX–XX. – Івано-Франківськ : Видавничо-дизайнерський відділ ЦІТ Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2008. – С. 26–29.
2. Бігусяк М. В. Лінгвогеографічне дослідження говорів Івано-Франківщини / Михайло Бігусяк // Вісник Прикарпатського університету. Філологія. – Вип. XXXII–XXXIII. – Івано-Франківськ : Вид-во Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2012. – С. 13–18.
3. Білінська Л. Мікротопоніми Покуття, мотивовані вживаними на Гуцульщині діалектними лексемами / Любов Білінська // Вісник Прикарпатського університету. Філологія (мовознавство). – Вип. XXV–XXVI. – Івано-Франківськ : Вид-во Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2010. – С. 27–29).
4. Вардзарук Л. Етнографічні межі Гуцульщини на Прикарпатті / Л. Вардзарук // Гуцульщина: перспективи її соціально-економічного і духовного розвитку в незалежній Україні : матеріали наук. конф. – Івано-Франківськ, 1994. – С. 34–36.
5. Герман К. Лінгвогеографічне дослідження гуцульського діалекту / Костянтин Герман // Вісник Прикарпатського університету. Філологія (мовознавство). – Вип. XXV–XXVI. – Івано-Франківськ : Вид-во Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2010. – С. 3–5.
6. Гуцульські говірки. Короткий словник / відп. ред. Я. Закревська. – Львів : Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича, 1997. – 232 с.
7. Гуцульські світи. Лексикон / Наталія Хобзей, Оксана Сімович, Тетяна Ястремська, Ганна Дидик-Меуш. – Львів : Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, 2013. – 668 с.

8. Грещук В. В. Гуцульсько-покутські діалектні паралелі в мові новел Василя Стефаника / Василь Грещук // Вісник Прикарпатського університету. Філологія (мовознавство). – Вип. XIX–XX. – Івано-Франківськ : Видавничо-дизайнерський відділ ЦІТ Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2008. – С. 21–26.
9. Жилко Ф. Т. Говори української мови : монографія / Ф. Т. Жилко. – К., 1958. – 172 с.
10. Кисляк Л. Характеристика гуцульсько-покутського мовного порубіжжя (говірка села Саджавка Надвірнянського району Івано-Франківської області) / Леся Кисляк // Вісник Прикарпатського університету. Філологія (мовознавство). – Вип. XXV–XXVI. – Івано-Франківськ : Вид-во Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2010. – С. 229–233.
11. Кобилянський Б. Діалект і літературна мова (Східнокарпатський і покутський діалекти, їх походження і відношення до української літературної мови) / Б. Кобилянський. – К., 1960. – 276 с.
12. Ковальчук М. Гуцульська діалектна субстантивна лексика в говірці села Середній Майдан Надвірнянського району / Михайло Ковальчук // Вісник Прикарпатського університету. Філологія. – Вип. XXXII – XXXIII. – Івано-Франківськ : Вид-во Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2012. – С. 37–41.
13. Словничок гуцульських говірок Верховинського району Івано-Франківської області / упоряд. Гречук Г. М. – К. : Бланк-Прес, 2012. – 224 с.

В статъе описаны значения диалектных имен прилагательных, которые употребляются и в говоре покутского села Парыще, и в соседних гуцульских говорах; анализируются их количественные показатели, специфика лексико-семантической структуры, связи с родственными диалектизмами.

Ключевые слова: *диалектизм, диалектные имена прилагательные, говор, покутский говор, гуцульский говор, Парыще.*

The article gives the description of the meaning of dialectal adjective lexicon which is used both in the dialect of the Pokuttian village of Paryshche and in the neighbouring Hutsul dialect; it also analyses its quantitative indices, specification of the lexical-semantic structure, relations mit common-rooted dialectisms.

Key words: *dialecticism, dialectal adjective lexicon, dialect, Pokuttian dialect, Hutsul dialect, Paryshche.*

Опубл.: *Вісник Прикарпатського університету. Філологія. – Вип. 44-45. – Івано-Франківськ : Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, 2015-1016. – С. 48-53.*